

[Annette Just]

om i dag, men så er det en fordobling eller en tredobling i løbet af nogle få år.

Det er nu, der skal gøres noget fra regeringens side, og det er regeringen, der skal gøre noget. Det er den, der skal komme. Jeg håber, at statsministeren har ret, når han siger, at det kommer alt sammen på fredag. Det er dér, mulighederne skal komme, hvis vi overhovedet skal have en chance for at få beskæftigelsen op igen. Det er erhvervslivet, der skal have et skub fremad, således at vi kan eksportere.

Det er da smukt og dejligt at tale om, at vi skal have udvidet EMS-samarbejdet, men vi er i EMS-samarbejdet. Det er de andre, der skal gøre noget. Det kan vi ikke diktere dem på nuværende tidspunkt. Ligeegyldigt hvor meget hr. Ivar Nørgaard synes, det ville være dejligt at diktere Margaret Thatcher, at hun skal ind i EMS-samarbejdet, ligger det ikke for det danske Folketing at diktere Margaret Thatcher noget. Men det kunne være, at vi med vores gode vilje, vores gode indsats, kan påvirke hende – det vil jeg gerne være med til – men jeg tror ikke på, at vi kan diktere andre lande noget som helst og slet ikke dem, der er større end os selv. Så meget realist er jeg da.

Der er én ting, der altid har skuffet mig. Det er såmænd, at hverken regeringen eller Socialdemokratiet eller for den sags skyld SF på noget tidspunkt har drømt om at sætte beløb af til harmonisering af skatter og afgifter, når vi nu nærmede os 1992. Fremskridtspartiet var det eneste parti, der sagde, at vi var nødt til at sætte et ordentligt beløb af, og vi satte 9 mia. kr. af ved det sidste finanslovsforslag. Det gjorde vi såmænd også i 1987. Så det er altså ikke tom snak fra vor side. Vi mener det alvorligt. Hvis vi vil redde dansk erhvervsliv, er vi nødt til at få harmoniseret.

Vi er også nødt til at få grænsekontrollen stoppet på den fjolledede måde, den fungerer i dag. Når man her fra talerstolen hører, at det må være af vital interesse, at Danmark bevarer sin todøgnregel, lyder det, som det er lidt ude af proportioner. Danmark har allernådigst – for jeg ved ikke hvilken gang – fået dispensation. Det er ikke helt det samme, som at vi nu kan stille os op og sige: Det er af vital interesse. Der er så mange andre ting, som eventuelt kunne have været af vital interesse. Det kunne have været af vital interesse ikke at blande kultur ind i EF-samarbejdet i stedet for det, som det skal

være: økonomi, men det kunne vi så ikke komme helt igennem med. Todøgnreglen tror jeg ikke et klap på vil kunne komme ind under det, man kalder »af vital interesse«.

Der er fremsat et par dagsordensforslag, og jeg er ked af at sige det, for jeg håbede til det sidste, at Fremskridtspartiet kunne være med i hvert fald på det ene. Når det ligefrem står som en betingelse i Socialdemokratiets og regeringens forslag, at der skal være ligelig social fordeling, der skal sikres en fremtrædende placering i forbindelse med udviklingen af det indre marked, kan jeg godt se de nydelige og yndige intentioner i det. Men det kan ikke være det, vores EF-samarbejde skal dreje sig om. Det må være at skaffe bedre økonomi til staten Danmark og til det danske erhvervsliv, og derfor vil Fremskridtspartiet ikke gå med til det.

Også når det gælder SF's dagsordensforslag, kan Fremskridtspartiet overhovedet ikke være med. Vi kan selvfølgelig godt være enige om, at Delorsplanen ikke skal resultere i en økonomisk monetær union. Det har vi altid sagt. Vi er modstandere af unioner – det forstod jeg at Socialdemokratiet for den sags skyld også var – men vi går ind for et samarbejde, og vi vil gerne være med til at udbygge det samarbejde, absolut. Men vi kan ikke være med til, som SF foreslår det, at fastholde de danske synspunkter om, at der fortsat skal opretholdes grænsekontrol, at vi fortsat skal nægte en moms- og afgifts-harmonisering. Det kan vi af gode grunde overhovedet ikke være med til.

Fremskridtspartiet mener, at det vigtigste er at være tilhænger af det frie europæiske økonomiske fællesskab, men at være modstandere af en union er såmænd det samme som at sige: Vi kan godt gå med til den første del af Delorsplanen – eller i hvert fald tankerne, der ligger bag – men siger absolut kraftigt nej tak til resten af det. Jeg siger altid nej tak, det lyder pænere.

Men at vi skal sikre den personlige frihed for alle EF-borgere, det er selvfølgelig en hjertesag for Fremskridtspartiet, fordi vi også prøver at sikre den personlige frihed for alle danskere. At vi skal sikre en fri handel er også en livsnødvendig ting for, at Danmark overhovedet kan overleve. Vi skal altså have den skatte- og afgifts-harmonisering i gang, og det skal være nu, for den skal være færdig inden 1992.